

Sagsøgt: DB Vertrieb GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 2, nr. 6), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder ⁽¹⁾ fortolkes således, at bestemmelsen også omfatter aftaler, i henhold til hvilke en erhvervsdrivende ikke forpligtes direkte til at levere en tjenesteydelse, men forbrugeren erhverver ret til rabat ved bestilling af fremtidige tjenesteydelser?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

2) Skal undtagelsen vedrørende »aftaler om personbefordring« i artikel 3, stk. 3, litra k), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder fortolkes således, at bestemmelsen også finder anvendelse på situationer, hvor forbrugeren ikke modtager en transportydelse som direkte modydelse, men derimod erhverver ret til rabat ved fremtidige transportaftaler?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25.10.2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304, s. 64).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep (Nederlandene) den 25. september 2018 — AFMB Ltd m.fl. mod Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Sag C-610/18)

(2018/C 455/31)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Centrale Raad van Beroep

Parter i hovedsagen

Appellanter: AFMB Ltd m.fl.

Indstævnt: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Præjudicielle spørgsmål

1) A. Skal artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ fortolkes således, at internationale lastbilchauffører under omstændigheder som i hovedsagerne må anses for at have lønnet beskæftigelse som medlemmer af det kørende personale hos:

- a. den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller
- b. den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i punkt a. nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted, og ikke i den medlemsstat, hvor den i punkt a. nævnte transportvirksomhed har hjemsted;
- c. såvel den i punkt a. nævnte virksomhed som den i punkt b. nævnte virksomhed?

B. Skal artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 ⁽²⁾ fortolkes således, at under omstændigheder som i hovedsagerne er arbejdsgiveren for chaufførerne med lønnet beskæftigelse:

- a. den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller
- b. den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i punkt a. nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted og ikke i den medlemsstat, hvor den i punkt a. nævnte transportvirksomhed har hjemsted;
- c. såvel den i punkt a. nævnte virksomhed som den i punkt b. nævnte virksomhed?

2) Såfremt den i spørgsmål 1A, litra b), og i spørgsmål 1B, litra b), omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver:

Gælder de særlige betingelser, hvorunder arbejdsgivere som vikarbureauer eller andre formidlere af midlertidigt arbejde kan påberåbe sig de i artikel 14, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og i artikel 12 i forordning (EF) nr. 883/2004 indeholdte undtagelser fra beskæftigelseslandsprincippet, i hovedsagerne også helt eller delvis analogt for anvendelsen af artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004?

3) Såfremt den i spørgsmål 1A, litra b), og i spørgsmål 1B, litra b), omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver, og spørgsmål 2 besvares benægtende:

Udgør de i denne anmodning gengivne faktiske omstændigheder og forhold en situation, der må fortolkes som misbrug af EU-retten og/eller misbrug af EFTA-retten? I bekræftende fald, hvad er virkningen heraf?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971, L 149, s. 2).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia de Albacete (Spanien)
den 2. oktober 2018 — Los prestatarios mod Globalcaja S.A.**

(Sag C-617/18)

(2018/C 455/32)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia de Albacete

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Los prestatarios

Sagsøgt: Globalcaja S.A.

Præjudicielle spørgsmål

1) Udelukker virkningen af udtrykket »ikke binder« i artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 ⁽¹⁾ muligheden for, at den erhvervsdrivende og forbrugeren gennem en privat aftale kan tilpasse et kontraktvilkår, som ikke opfylder kravet i artikel 4, stk. 2, om en klar og forståelig affattelse, enten ved at nedsætte beløbet i det pågældende kontraktvilkår eller ved at erstatte det med et andet kontraktvilkår, som er mindre ufordelagtigt for forbrugeren?